

Ді кінчилася війна визвольна,
Кривава, довга і мозольна,
Дихнув на повні груди край.
Пишається своя державність,
Засуджує чужу недавність
І обіцяє рідний рай.

Багато, що в Стрільцях служили,
Спочивши трохи, затужили
За товариством з давніх днів,
За піснею, що йшла між ними,
За суперечками смішними,
За блиском похідних вогнів.

Тож де могли, збирались знову
На пісню, чарку і розмову,
Для нарікань і для нарад.
Та там ніколи не з'явився,
Мов здивачів чи образився,
Князь лицар Цяпка-Скоропад.

Хоч був привітний і гостинний,
Веселий, ярий, вічно чинний,
Хоч товариство так любив,
І хоч був комтуром "Остроги",
Та від війни і перемоги
Ніколи Збору не зробив.

Чому — ніхто не знав причини...
От я собі одної днини
Коня з сідельцем роздобув
І рушив нишком-тишком з дому
У Комарнянщину відому,
Де Скоропадів замок був.

Нічим при тім не ризикую,
Не прийме — в Рудках заночую,
А прийме, то розкаже сам,
Чому до нас не має серця,
Чому в своїм гнізді заперся,
Немов згубив ключі від брам.

Дорога! От, як в нас дорога:
У спеку — куриться небога,
У слогу — тоне в болотах,
То зверне вбік, то десь урветься,
То просто йде, то трохи в'ється,
Стежина, суголовки, шлях...

Приємно мандрувати світом,
Коли земля радіє літом,
Аж серце перепелом б'є,
Коли нема дощу, ні спеки,
Коли не часті небезпеки,
А власний хліб у торбі є.

Такою милою порою,
То на коні, то піхотою
Під замок "Цяпин" я забрів.
Поручення придбав велике —
Від садагурського владика:
Прихильних кільканадцять слів.